

Motion till riksdagen

1989/90:A92

av Hans Lindblad (fp)

med anledning av prop. 1989/90:76

Regionalpolitik för 90-talet

I denna motion tar jag upp viktiga frågor för utvecklingen av Gävleborgs län. Tankarna kan summeras i åtta punkter.

1. Länet är extremt beroende av att Sverige för en ekonomisk politik som minskar inflationen. I annat fall riskeras exportindustrierna i Gävleborg.

2. En snabbavveckling av kärnkraften är ett starkt hot mot sysselsättningen vid de stora basindustrierna i Gävleborg.

3. Högskolan i länet behöver förstärkas. För sin kompetens behöver den nära samarbete med universitet och högskolor. Vidare måste den dra nytta av kompetens hos företag och institutioner i länet. Den bör få namnet "Gävleborgs högskola".

4. Utbildning och stimulans bör i första hand inriktas på att stödja tillkomster av nya jobb inom enskild tjänsteproduktion, bl.a. inom vården.

5. Länsanslaget för Gävleborg bör höjas och användningen av det helt få avgöras inom länet självt.

6. Förstärkning av järnvägstrafik och förbättring av vägar inom länet är viktiga för Gävleborgs utveckling.

7. Kopplingen mellan kulturmiljö och regional utveckling behöver uppmärksammas så att man underlättar satsningar på sådant som ökar trivseln i regionen.

8. Riksdagen bör säga nej till propositionens förslag att undanta Nordanstigs och Söderhamns kommuner från regionalpolitikens stödområde.

Gävleborgs "ödesfrågor"

Ordet regionalpolitik blir vilseledande om man förleds att tro att den rymmer de frågor som är viktigast för en regions utveckling. Gävleborgs län hade – tillsammans med Västernorrland – större befolkningsminskning under 80-talet än andra län. Trots detta och höga arbetslöshetstal fick Gävleborg inte del av den typ av satsningar som statsmakterna gjort för ett antal andra län genom särskilda "paket".

De medel som t.ex. Gävleborgs län får genom regionalpolitiken är i pengar inte många miljoner. Ser man nettot av statens inkomster och utgifter för länet är det sannolikt att Gävleborg i stället "förlorar". De mycket stora beloppen för bostadssubventioner går relativt mest till storstadsområdena, och man kan förmodligen visa att Gävleborgs befolkning via statskassan ger

mer i netto till boende i storstadsregioner än vad länet får mer än riksgenomsnittet av regionalpolitiskt stöd. Det är inte så att staten genom sina samlade insatser tillför resurser till skogslänen, snarare tvärtom.

Naturligtvis kan Gävleborg säga att mer pengar till regionalpolitiken skulle bli till nytta för länet. Men mer avgörande för länets utveckling är agerande eller brist på agerande på andra politiska områden.

Det är för mig helt uppenbart att de två viktigaste frågorna, man kan nästan säga "ödesfrågorna", för utvecklingen och sysselsättningen i Gävleborg under 90-talet, är den ekonomiska politiken och energipolitiken.

Länets näringsliv domineras av tunga basindustrier som pappers- och mas-safabriker längs kusten och stålverken i Hofors och Sandviken. Dessa industrier är starkt energiberöende och dessutom extremt exportinriktade.

En snabbavveckling av kärnkraftverk med åtföljande kraftigt höjda elpriser skulle komma att slå mycket hårt mot Gävleborg. Man kan säga att hela landet skulle förlora på en sådan åtgärd. Men det är en oerhörd skillnad mellan verkningarna i Gävleborg och i t.ex. Stockholmsområdet. Det senare området domineras av tjänsteproduktion och har också åtskillig verkstadsindustri, sektorer där energikostnaderna spelar underordnad roll.

För Gävleborg däremot skulle en snabb avveckling av kärnkraften kunna leda till nedläggning av några av länets viktigaste industriarbetsplatser. Det skulle få förödande konsekvenser, dels direkt vid dessa arbetsplatser, dels för hela området omkring. Hofors kommun var under flera år på 70-talet en av landets allra värst drabbade i form av folkminskning till följd av omstrukturering av stålverket på orten. Sandviken och Söderhamn har liknande erfarenheter av minskad sysselsättning i basindustrierna. Självfallet finns en stor oro i Gävleborg för att energipolitiken ska leda till utslagning av stora delar av länets tunga industri. Vi skulle därmed – kanske i ännu större skala – få uppleva en upprepning av de strukturomvandlingar som kännetecknade länets basindustrier under 70-talet och början av 80-talet.

Det här hotet mot länets sysselsättning genom höjda energikostnader ska läggas ovanpå det hot som ligger redan i den allmänna försvagningen av konkurrenskraften till följd av att Sveriges inflation sedan början av 80-talet legat klart över omvärldens. Detta är självfallet ett grundläggande problem för hela Sverige som nation. Alla kan sägas förlora på att Sverige har en för låg ekonomisk tillväxt. Möjligheterna att klara äldreomsorg och annat blir självfallet sämre om de totala resurserna är lägre än de borde vara.

Konkurrenskraftens avgörande roll

Urholkad svensk konkurrenskraft slår likväl hårdare mot utpräglade exportlän som Gävleborg. Om den svenska inflationen leder till att företagen tappar marknadsandelar och måste dra ned produktion här hemma så slår det naturligtvis hårt för de orter och de regioner där exportföretagen ligger. Gävleborg har mycket dyster erfarenhet av effekterna i sysselsättningen genom den väldiga inhemska löneökningen åren 1974–76. De svenska lönerna ökade på kort tid med nominellt 40 %, mot mindre än tredjedelen i vårt viktigaste konkurrentland Västtyskland. Den försämrade konkurrenskraften – dessutom under ett årtionde då två oljeshocker drog ned den internationella konjunkturen – slog mycket hårt på sysselsättningen i Gävleborg.

Länet förlorade arbetsplatser, arbetslöshetstalen steg kraftigt och befolkningen minskade. Orsakerna kan alltså till stor del sökas i vad som hände i mitten av 70-talet. Men verkningarna noterades under lång tid. Arbetslösheten nådde den högsta nivån 1982, då länet för första gången tvingades redovisa över 10 000 öppet arbetslösa. Särskilt oroande tal noterades för ungdomsarbetslösheten. Gävleborg förlorade mycket i folkmängd. Sju år i rad, 1981–87, noterades minskningar, på tillsammans 7 100 personer.

Erfarenheterna av löneexplosionen i mitten av 70-talet blev alltså mycket svåra i Gävleborgs län. Jag kan föreställa mig att människor i regioner som domineras av sysselsättning i offentlig sektor och inhemsk tjänsteproduktion (alltså i första hand storstadsområdena) inte upplevde de förödande effekterna av försämrad svensk konkurrenskraft på samma påtagliga sätt som vi i Gävleborg och andra skogslän.

Statsministerns utspel

Lever man i ett län som Gävleborg blir frågan om exportindustrins konkurrenskraft den i grunden allra viktigaste – inget annat betyder så mycket för sysselsättning och utveckling i vår region. Sverige leds av en regering, vars statsminister i valrörelsen 1988 gick ut och lovade ofinansierade reformer. Det innebar att regeringschefen ställde sig i spetsen för de krafter som förnekade att landet hade ekonomiska problem – detta i ett läge när Sverige redan under sju år i rad haft högre inflation än i de viktiga konkurrentländerna. Det är omöjligt att uppnå medvetande om vad som behövs för landets ekonomi om t.o.m. regeringschefen uppträder på detta sätt. Och vi har sett fortsättningen – vad som hände på svensk löneemarknad 1989 är förskräckande.

TV har fungerat som medel för påtryckningar och agitation för att höja löner för poliser, lärare och andra offentliganställda grupper. Arbetskraftsbrist och löneglidning är till stor del effekter dels av märkliga sjukförsäkrings- och arbetsskadesystem, dels av den nästan totala frånvaron av stabiliseringspolitik (med statsministerns budskap hösten 1988 som det mest absurda inslaget).

Summan av allt detta ter sig horribelt, åtminstone för den som bor i ett län som Gävleborg. Frånvaron av ekonomisk politik de senare åren har lett till ett läge som i mycket påminner om den situation vi stod i efter löneexplosionen i mitten av 70-talet. Kanske är det så att 80-talets högkonjunktur – efterkrigstidens längsta – har lett till att många inte riktigt uppfattat hur allvarlig situationen är för svensk ekonomi.

Vad vi med säkerhet kan säga är att de län som kommer att drabbas värst när fallande konkurrenskraft leder till utslagning av företag och ökad arbetslöshet är just de exportinriktade länen. Gävleborg är ett extremt exportinriktat län, genom långt större andel än riksgenomsnittet i exportindustri men mindre andel i hemmamarknadsindustri, och offentlig och enskild tjänsteproduktion.

Min slutsats är alltså att Gävleborgs län kan råka mycket illa ut under 90-talet till följd av energipolitiken och bristen på ekonomisk politik. Effekterna i form av industrinläggningar och neddragning i sysselsättning kan bli så allvarliga att länet på nytt får uppleva arbetslöshetstal och befolkningsminskning som under 80-talet.

Att Gävleborg har brist på arbetskraft idag är absolut inget positivt tecken, som kan tas till intäkt för att det kommer att gå bra under 90-talet. För fem år sedan utarbetade folkpartiet i Gävleborg en rapport om framtid och jobb i länet. Fil.dr Kurt Wickman, forskare vid statens institut för byggnadsforskning i Gävle, gjorde där en jämförande genomgång av industrins utveckling i Sverige och Gävleborg 1968-82. (Wickmans studie fanns som bilaga i min motion 1985/86:A482 om regionalpolitiska åtgärder i Gävleborgs län.) Rapporten kom ut i ett läge med mycket besvärande arbetslöshet i länet, men Wickman förutsåg att länet skulle få brist på arbetskraft i slutet av 80-talet. Hans forskning visade nämligen att länets sysselsättning är extremt konjunkturberoende. Han visade att länsprogrammets prognosmakare blivit "lägkonjunkturers fångar". Wickman skrev att det "kan vara svårt att bedöma omslag i konjunkturen om man inte arbetar med modellförlopp i sina prognosformuleringar".

När folkpartiet i länet presenterade rapporten 1985 väckte det förvåning i Gävleborg att vi kunde tala om kommande arbetskraftsbrist i ett läge när arbetslösheten var oroande hög. Idag är det väl tvärtom. Nu när arbetslöshetstalen i länet är låga och bristen på arbetskraft det mest påtagliga akuta problemet kanske det kan kännas konstigt att varna för arbetslöshet.

Men konjunkturen inverkar hårdare på Gävleborg än på landet som helhet. Det är inte konstigt – sysselsättningen i statlig och kommunal byråkrati påverkas ringa av världskonjunkturer medan exportindustrin är direkt berörd av konkurrenskraft och världsmarknad.

I folkpartistudien i länet 1985 uttryckte Kurt Wickman konjunkturberoendet så här: "Som en säregenhet i konjunkturmönstret framträder den större styrkan i Gävleborgs konjunktur rörelser. Vid uppgångar finns en tendens att Gävleborgs industri går högre och vid nedgångar lägre än i landet i övrigt. Mätt i avstånd till normalkonjunkturen har jag skattat att det rör sig om ca 60 % större variation för Gävleborg".

Kurt Wickman konstaterade alltså efter att ha studerat tidigare förlopp att "när konjunkturen i den nationella industrin går upp eller ned med 1 %, så går Gävleborgs industri upp eller ned med 1.6 %".

Han fortsatte: "De problem som iakttagits regionalt av stora svängningar är åtminstone två. Dels det ovan antydda med regionalt olikartade nivåer på arbetslösheten. Problemet blir större där alternativa sysselsättningsmöjligheter – vid sidan av industrin – är mindre. Problemet växer ofta där kombinationen storföretagsdominans – få befolkningscentra – svag offentlig utbyggnad uppträder. Vid sidan av Gävleborg är Norrbotten det tydliga exemplet på denna kombination.

Det andra problemet är långsiktigt och rör produktionens tillväxtförmåga. Vid konjunkturers botten söker sig en del av de arbetslösa över i annan sysselsättning, ofta till offentlig sektor (en vanlig övergång under den senaste 25-årsperioden). När konjunkturen därför vänder uppåt blir det svårt för industriföretagen att på nytt få tag på arbetskraft. För att alls kunna fylla sina vakanser tenderar företagen att konkurrera med inflationsdrivande löneerbjudanden. Företagen upplevde detta problem i stor skala för första gången

efter 1968 och upplever det i dag igen vid uppgången efter 1982. Produktionskurvan tenderar därför att brytas och plana ut tidigare än den skulle ha gjort vid full och fri tillgång på arbetskraft.”

Läget är alltså starkt oroande för Gävleborg. Länet kan få svåra utslagningar av företag därför att svensk konkurrenskraft försämras genom inhemsk inflation. Ovanpå detta kommer den extra belastning som länet kan drabbas av genom att dess industri är långt mer energiberoende än den genomsnittliga industrin i landet.

Gävleborg behöver skattereformen

Det mest positiva som hänt för Gävleborgs län under senare år är därför uppenbart skattereformen. Den syftar till att minska skatt på arbete och därmed möjliggöra reallöneökningar utan att löntagarna måste få flerdubbelt högre nominella ökningar i konkurrentländerna. Detta är en förutsättning om Sverige ska kunna få ned inflationen.

I skattereformen ligger också en övergång till moms för energin. Detta är ett mångårigt önskemål från Gävleborg. Finland har sedan några år moms på energin, vilket innebär att t.ex. finländsk skogsindustri inte betalar skatt på energikostnaderna i varor som exporteras. Motståndarna till moms på energi i Sverige säger att man i stället bör ha punktskatter så att också ”industrin får betala”. Det är ett populistiskt budskap. De som får ”hetala” är ju i verkligheten de län som förlorar sysselsättning därför att exportindustrin inte förmår konkurrera. Gävleborg tillhör de stora förlorarna om industrins energikostnader ökar.

Inga ”paket”

Jag har ovan beskrivit min syn på de mest avgörande frågorna för Gävleborgs sysselsättning, nämligen frågorna om inflation och energi. Jag går nu över till regionalpolitik i mer inskränkt mening.

Gävleborg har alltså inte fått något regionalpolitiskt ”paket” av den typ som regeringen delat ut till vissa andra län. Vilka län som får sådan särskild uppmärksamhet avgörs erfarenhetsmässigt i första hand av maktförhållanden inom regeringspartiet. Ett ”paket” tillkommer kanske i första hand mer för att hjälpa regeringen än för att stödja regionen. Ett län som företräds direkt i regeringskretsen genom ett eller flera statsråd eller ett län som av andra skäl anses politiskt särskilt angeläget (som Malmöhus eller Göteborgs och Bohus län) har haft lätt att få ”paket”. Gävleborg har uppenbarligen inte samma kanaler direkt in i maktapparaten.

I grunden är det också tveksamt om en regering ska kunna använda ”regionalpolitik” som röstfrieri på detta sätt. I sig förekommer samma metodik i många länder, USA inte minst. I princip borde jag ha varit lika negativ till denna politik även om Gävleborg fått ett ”paket” som jag är nu när länet blivit utan.

Länsanslagen viktiga

Folkpartiet har länge krävt att länsanslagen ska höjas. Motivet är helt enkelt att länen själva har bättre kunskap än centrala organ om vad som kan och

bör göras. Ett län bör få utnyttja sitt länsanslag så fritt som möjligt. För egen del begärde jag i skrivelse till dåvarande industriministern Thage G Peterson att han – när han inte ville hjälpa länet direkt – åtminstone på försök skulle låta Gävleborg få dispens från de bestämmelser som förhindrade länsstyrelsen att disponera fritt över givet länsanslag.

Gävleborg har alltså vunnit på att riksdagsmajoriteten ökat anslaget (medan regeringen i stället önskade ha pengar att kunna disponera för mer publikfriande "paket").

För Gävleborg är det fördelaktigt om länsanslagen kan öka även i framtiden. Mindre pengar för centralt bedriven regionalpolitik och mer pengar för länens egna ageranden måste vara grundprincipen.

För en liberal regionalpolitik är utgångspunkten att "mobilisera" de resurser som finns i en region, alltså de idéer och den kreativitet som finns hos människorna själva. Vad statsmakterna kan bidra med är att ge rimliga allmänna villkor. (Det mest drastiska exemplet är naturligtvis att vad företag och människor än gör i Gävleborgs län inte kan kompensera om landets ledning för en politik som leder till hög inflation eller om energipolitiken leder till att förutsättningarna för viktiga industrier rycks undan.)

Enskild tjänsteproduktion

Framtidens nya jobb kan väntas inom enskild tjänsteproduktion. Det gäller dels sådan service som redan i dag är enskild. Dels måste Sverige tillåta enskilda alternativ inom verksamheter som idag utmärks av offentliga monopol. Barnomsorg, äldreomsorg och en rad vårdområden skulle med en liberal politik kunna ge utrymme för ett stort antal nya företag. Fördelarna vore många. Nya idéer skulle prövas, till fördel för nytänkandet och utvecklingen inom hela vårdområdet, alltså också för de delar som blir kvar inom offentliga strukturer. Inte minst kommer en sådan utveckling att möjliggöra effektivare och därmed billigare lösningar, vilket totalt sett innebär att det blir lättare att tillgodogöra människors behov av service.

Valfriheten ökar för både allmänheten och de yrkesverksamma inom området. I dag råder i praktiken kvinnliga yrkesförbud på många områden, genom att staten förhindrar enskilda alternativ inom sektorer som av tradition domineras av kvinnliga anställda. Dessa får alltså inte starta eget, medan områden som domineras av män inte har motsvarande restriktioner.

En annan betydande grupp nya företag inom tjänsteproduktionen kan väntas inom data- och informationsområdet. Utmärkande för dessa företag är att de bygger på kunskap som främst finns hos yngre.

Summerar man möjligheterna i fråga om nya företag är det uppenbart att kvinnor och ungdomar kommer att kunna stå för en mycket stor del av de tillkommande enheterna. Det är inte de grupper som utvecklingsfonder och banker hittills inriktat sig mest på ifråga om rådgivning och kontakter för nyföretagande.

Utbildningens avgörande roll

Det är uppenbart att utbildningen spelar en avgörande roll för att underlätta tillkomsten av företag inom tjänsteproduktionen. Det gäller att ge utbild-

ning dels på sakområdet (vård, turism, data, konstnärligt arbete, tillverkning etc.), dels rörande företagandets villkor.

Gävleborg är handikappat av att ha en sämre utvecklad högskola än praktiskt taget alla andra skogslän. Andelen högskoleutbildade i länet ligger på bara hälften mot landet i genomsnitt. Jämför man med storstadsområden blir skillnaderna ännu mer markerade. Särskilt låg andel högskolestuderande kan noteras i länets norra del.

Det är viktigt att högskolan utvecklas som en resurs för hela länet. I praktiken bör man för länets norra del samarbeta med högskolan i Sundsvall/Härnösand. Utbildning kan bedrivas i regi av länets högskola, men lärare bör kunna tas från grannlänet genom gemensamt utnyttjande.

För högskolan är det viktigt att samarbeta med andra, mest kvalificerat kanske med Uppsala universitet och tekniska högskolor. Lika viktigt är att kunskap och kompetens inom länet tas till vara för användning i högskolan. I anslutning till regeringens forskningsproposition nyligen har jag motionerat om betydelsen av att statens institut för byggnadsforskning kan inrätta de åtta förutsatta professurerna för olika områden. Även om Gävle – till följd av riksdagsmajoritetens beslut att lokalisera boverket till Karlskrona – inte kan bli den "sambällsbyggarstad" som det fanns möjligheter till, bör man söka dra mesta möjliga fördel för länet av den kompetens som likväl finns vid de myndigheter som lokaliserats till Gävle (Lantmäteriverket, statens institut för byggnadsforskning och centralnämnden för fastighetsdata). I Sandviken finns avancerad forskning vid Sandvik, främst på stålområdet. Skogsföretagen i länet har forskningsresurser. Även företag inom andra branscher har i flera fall hög kompetens, som också kan användas i undervisningen.

För att markera att högskolan är en resurs för länets utveckling bör den få namnet Gävleborgs högskola i stället för Gävle/Sandvikens högskola. Det senare namnet fungerar illa för en högskola som ska inriktas på hela länets framtid.

Kommunikationer

Utöver utbildning har kommunikationer stor betydelse som förutsättning för en regional utveckling. För Gävleborg är det angeläget med införande av snabbtåg. Inte bara ostkustbanan utan även norra stambanan måste utvecklas.

E 4 behöver förstärkas i de avsnitt i länet som hittills inte förbättrats. En hög och jämn standard på riksvägarna 83 och 84 skulle kunna dra till sig en betydande del av både vinter- och sommarturistströmmarna mot Härjedalen och Jämtland. Det skulle kraftfullt bidra till att Ljusnansdalens turistikvaliteter uppmärksammas mer.

Kulturradion och utveckling

Järvsö är en gammal kulturbygd, där nyföretagandet under senare år givit en stark framtidstro. Jag har i flera sammanhang betonat vilken förebild Lill-Babs kan vara för hela länet, alltså förmågan till ständig förnyelse. Hennes konkreta företagssatsningar i Järvsö visar på ett mycket åskådligt sätt att de som tror på sin bygd kan göra mycket.

Kulturradion och konstnärlig verksamhet stimulerar fantasi och får människor att våga prova nytt. Förmodligen betyder kulturaktiviteter väl så mycket för en regions utveckling som de mer handfasta frågorna om industritomter och krediter. Järvsö har i år fått ännu ett exempel på hur gammalt och nytt kan förenas. Nu sker det genom en teaterstiftelse på Helsingegården, där Peter Oskarson – som betydligt mycket för Folkteatern i länet – tillsammans med andra vill bedriva teaterexperiment i en miljö med stark kulturtradition.

Stödområdet

I propositionen föreslås förändringar av stödområdesindelningen. Av vad jag ovan skrivit framgår att jag tror att andra förhållanden betyder mer för ett läns utveckling än regionalpolitik i hittillsvarande mening. Likväl är det inte betydelselöst hur regionalpolitikens regler utformas. Regeringen föreslår en inskränkning av hittillsvarande stödområden. För två kommuner i Gävleborg – Söderhamn och Nordanstig – föreslår regeringen att de ska utgå ur stödområdet, men att de likväl sedan kan komma att föras in i ett "tillfälligt" stödområde.

Det är inte rimligt att dessa två kommuner ska utsättas för den osäkerhet som det innebär att lokaliseringar och utbyggnader där inte kan bedömas i ett längre sammanhang. En företagare som väger mellan olika orter vill veta vilka regler som gäller inte bara just nu utan också för längre tid. Det är då helt fel budskap att för Nordanstig och Söderhamn säga att det ska ingå i något "tillfälligt" område.

Särskilt i Hälsingland mottogs 1987 års regionalpolitiska utredningsmajoritetsförslag med besvikelse. Utredningen tycktes vara dåligt underbyggd, och dess förslag om satsning på "mellanstäder" uppfattades som att utredningen inte förstått problemen i Hälsingland. Gävleborg och Västernorrland har haft den sämsta utvecklingen av alla län under 80-talet. Dessa län ligger vid kusten och problemen är alltså inte begränsade till "inlandsproblem". Det är sant att det finns ett antal kustområden som utvecklats väl i Sverige, men det beror nog mindre på närhet till vatten än på det förhållandet att man i dessa regioner haft stor draghjälp av universitet och högskolor. Avståndet mellan Uppsala och Umeå universitet är för långt, och därför måste man göra satsningar också i länen däremellan, alltså Gävleborg och Västernorrland.

Ingen i Gävleborg lär tro på att statsmakterna skulle göra några särskilda satsningar just för det länet – eftersom all erfarenhet talar för att sådana satsningar styrs politiskt på sätt som länet inte kan påverka. Vad Gävleborg behöver inom det som rubriceras som regionalpolitik är därför främst förstärkt länsanslag att fördelas inom länet självt.

Den här motionen är skriven av en liberal som företräder Gävleborgs län i riksdagen. Min syn på vad som är bra för Gävleborgs län stämmer mycket väl överens med vad som övergripande förs fram i folkpartiets partimotioner om ekonomisk politik, högskolor, trafikpolitik och regionalpolitik. Det grundläggande i liberal regionalpolitik är att mobilisera regionernas egna resurser i form av idéer och kreativitet. Statens stöd bör främst utgå som läns-

anslag, som fritt får disponeras av respektive län. I folkpartiets partimotion föreslås ytterligare 145 milj.kr. till länsanslagen. Den enskilda tjänsteproduktionen – där kvinnor och ungdomar kan väntas stå för mycket av förnyelsen och utbyggnaden – är avgörande för tillkomsten av nya jobb.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om den ekonomiska politikens och energipolitikens avgörande betydelse för utvecklingen i Gävleborg och andra län med starkt exportinriktade basindustrier,

2. att riksdagen beslutar öka regionalpolitikens länsanslag med 145 milj.kr. utöver propositionens förslag,

3. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om fördelarna med ökade länsanslag i stället för "paket" från regeringen,

4. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om Gävleborgs beroende av en förstärkt högskola och att denna bör benämnas "Gävleborgs högskola",

5. att riksdagen beslutar att Nordanstigs och Söderhamns kommuner även i framtiden skall ingå i regionalpolitikens stödområde.

Stockholm den 26 mars 1990

Hans Lindblad (fp)